

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

PERSPECTIVAS DEL DIA DE DIFUNTS.

Lo recort dels que foren no 's desperta sino 'una vegada a l' any: té un dia fixo pèl seu venciment, es lo dia dels Morts.

Trescents xexanta quatre dias d' indiferencia, y un de recort.

Y encare molts no 's recordan del difunts pèls difunts, sino pèls vius.—¡Qué diria la gent que vá al cementiri, si deixava de adornar la tomba del pare, del jermá ó del amich ab una corona!

Sintesis del sentiment mes intim y dolorós: lo que dirán.

Y la gent acut al cementiri y may se vèu tant corregut lo paseig que hi porta.

Allá hi vá la mare que vol casar á la seva filla: allá 'l jove desitjós de contemplar caras bonicas: l' indiferent que no sab com matar las horas, lo rutinari que no vol deixar perdre la diada; y ab tots aquests elements, lo camp de la quietut se torna camp del bullici y en algun d' aquells funebres y monòtons carrers de ninxos aparedats hi ha empentas y trepitjades, y més de un tipo llarch de dits desenterra un rellotje ó un porta-monedas, porque no tot sigan morts en lo dia de difunts.

Un detall que demostra 'ls sentiments de la concurrencia.

L' hora en que aquesta es més numerosa s' escau sempre després de haver dinat.

La digestió de las castanyas y 'ls panellets té certas exigencias.

—¡Ay, Senyor! pensa aquell home de la porra colocat á la porta, que com que no té res més que fer, s' entrega á las reflexions filosóficas. ¡Ay, Senyor! ¡Quants dels que van venir l' any passat aquest any ja son á dintrel! ¡Quants altres que venen aquest any, l' any vinent no hi podran tornar porque ja hi serán!

Aixó es la vida: una rutina que á lo millor queda interrompuda. Alguns viatjes de per riure al cementiri y un viatge de debó. En los de per riure la persona collocada verticalment passa aquesta porta: en l' últim que es de debó, hi entra collocada en sentit horisontal, Després ja no 'n surt.

Es á dir, ne surt quan venen las eleccions, si com es natural, á cala Ciutat no l' han tret de las llistas.

En mitj de tot, no hi ha pas res més cómic que las relacions entre 'ls que viuen y 'ls que moren.

Tal vegada de aixó vé que digan: *La vida es una comedia.*

Recorrin aquests dias lo carrer de Fernando, la Plassa Real, los sitis més céntrichs, en los quals hi ha las principals quincallerias, y jo 'ls asseguro que no podran menos de admirar aquells hermosos assortits de coronas fúnebres.

N' hi ha de todas las dimensions y per tots los gustos: de assabatxe, de sempre-vivas, de seda, de vellut, plenas de flors artificials que lo mateix podrian adornar lo pit ó 'l pentinat de una dona, que 'l frontis de un ninxo.

Casi todas portan inscripcions: *A mi hijo, A mi padre, A mi hermano, A mi amigo.*

No n' hi ha una sola que diga: *A mi suegra.*

Y aixó que no hi ha gendre enfutimat que no pensi que 'l millor regalo que pot ferse á una sogra inaguantable, es una corona fúnebre.

Los romans llogavan donas ploraires, que no tenian altre encàrrech que anar al enterro sumicant per compte de la familia.

En los temps moderns lo dolor s' expressa per medi de coronas, y l' industria s' encarrega de traduhir lo desconsol de parentela.

Lo dolor se medeix ab lo preu de la corona: las unas valen unas quantas llágrimas insignificants que surten de la butxaca en forma de pesselas: las otras son més sensibles y estimadas, y las llágrimas que surten de la butxaca tenen la forma de monedas de cinch duros.

¿Ne volen una proba?

Un viudo entrava cada any á la mateixa quincalleria y cada any comprava una corona.

A l' any primer s' hi vá gastar setze duros. Lo recort era fresch.

Al any segon, vuit duros: ja l' hi anava passant.

Després, cinch, després tres: lo recort s' allunyava.

L' any passat se n' hi vá gastar un no més.

—Y aquest any, me deya l' amo de la botiga, ha mirat l' aparador y ha passat de llarch.

—¿Y aixó?

—¡Oh! no ho extranyi: duya una senyora del bras, deu haverse tornat á casar, y la viva l' hi haurá fet olvidar á la difunta.

Lo més bonich era aquella viuda, que després de mirar todas las coronas de la botiga, exclama:

—Y are que me 'n recordo, no 'n podré pas pendre cap.

—¿Y aixó? ¿Que potser no l' hi agradan? pregunta 'l dependent.

—Prou m' agradan; pero com que no tinch la mida del cap del meu marit, que Déu l' haja perdonat, potser no l' hi vindria prou bè.

Lo dependent vá clavarse á riure.

—Bè, vaja, ja veurá, deya la viuda ¿Sab lo que faré?

L' hi enviaré un sombrero y aixis no farém un gasto inútil.

D' entre tots los ninxos adornats ab coronas, un dels que més vá cridar-me l' atenció l' any passat ne tenia duas enterament iguals.

En la primera s' hi llegia: *A mi amado esposo.* La segona deya: *A mi amada esposa.*

Are bè: si tots dos eran morts y jeyan al mateix ninxo ¿com s' ho havian fet per tributarse mútuament aquest obsequi?

¡Qui sab! Potser s' havian deixat aquesta finesa en lo testament.

Aquest any lo catálech dels difunts s' ha aumentat ab dos personas notables: lo senyor Fontrodona y 'l senyor Garrán.

Al primer, l' *Esquilla* l' hi enviará un tortell del forn de Sant Jaume; al segon una anella d' amarra de las del moll.

Pero com que l' un y l' altra mereixen alguna cosa més, aquí van, per acabar, los seus epitafis:

Viandant, miram aquí, y pren exemple de mi: jo sigui dos anys ó tres l' home que hi ha hagut de n.è; pès al Concell barceloní.

Més vá venir la fusió obrint un immens abisme als bous amichs del turró;

y tirantme pèl balcò
[xaff] và rompre 'm lo batismel

Aqui descanso, company,
inmòvil, quiet y ganso.
Mes aixó no se 'm fá estrany.
Prengui 'l Port fa vintiu any;
fá vintiu any que descanso.

P. DEL O.

PENSAMENTS.

- Quan parléu ab una persona y miri dugas vegadas lo rellotje, despediuse'n.
- M' estimo més que 'm diguin poca cantitat te dono, que no pas molt l' estimo.
- Si quan me proposo filosofar me recordo d' en Balmes, amago la ploma avergonyit.
- Més m' estimaria viure de renda que morir de caritat.
- Una dona lletja me fa l' efecte de una plaga dintre 'l sexo bello.
- Las caricias que 'm fá la mèva sogra van encaminadas a la felicitat de la seva filla.
- La major alegria de un perruquer es que 'ls seus amichs quedin calvos.
- Conech alguns comedians que sols quan representan deixan de serho.
- Lo joch es l' origen de la desunió.
- L' inventor de las cartas va ser més afortunat que en Guttemberg.
- Es més fácil trobar un desengany que un duro.
- Si la camisa tingués sentits no voldria rebre las palpitations de alguns cors.

PERE POBLADOR.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo Liceo renaix a una nova vida, gracias a una empresa garbosa y valenta que no repara en sacrificis per lograr que 'l públich de Barcelona puga disfrutar de un espectáculo a l' altura de las primeras capitales de Europa.

¡Quin moviment, quina ansietat lo dia de la funció inaugural! Y als pochs moments ¡quin entusiasme!

La concurrencia era imponent, perque han de saber que las localitats se venian a l' aranya estira-cabells, y a pesar de qu' eran caras, després los revenedors duplicavan y triplicavan lo seu valor. Y no obstant, ni una sola quedá desocupada; tal era 'l frenesí del públich, que sols pot compararse ab lo que tenen los andalusos, quan s' empenyan lo matalás, per veure una corrida de toros. Més de quatre concurrents van estarse de sopar, per poder assistirhi, y lo més trist es que no van sortirne tips, sino ab grans desitjos de tornarhi. ¡Ah! Aquest ditxós Liceo será causa de moltes desventuras domésticas.

Se posava la *Favorita*. ¿Qui no coneix l' obra mestra de Donizetti? Pero no 's feya pas la festa pèl compositor, sino pèls artistas, que tots, menos lo mestre Faccio, tenian los atractius de lo desconegut.

Respecte al mestre, sols dirém que pocas vegadas la *Favorita* ha sigut més ben interpretada: la batuta de 'n Faccio broda las partituras, y ho fá sense exagerar, sense rebuscar efectes, ab una naturalitat pasmosa y ab un absolut domini de l' orquesta.

Y en quant als cantants, la funció vá tenir dos héroes, Gayarre y Verger. Lo primer t'è la véu més bonica del mon: poderosa com cap més, abarca 'ls dos polos del infinit; de un timbre agradable, no hi ha cap instrument que l' aventatji; y sense esforços, sense artifici tréu uns efectes que dominan, aixis en los *pianissims* com en las grans escenas de forsa. Desde 'l primer moment vá fascinar al públich.

Lo més exigents diuen que no es actor y que ab la véu ne t'è prou per entusiasmar. Jo casi prefereixo que no 'n siga, perque si 'n fòs, lo gust de sentirlo costaria 'l doble.

Verger no es una véu poderosa; pero t'è una delicadesa y una expressió admirables; y a pesar de que una cruel enfermetat no l' hi deixa fer tot lo que voldria, sab guanyarse la voluntat del públich, fins al extrem de que no eran pochs los que 'l comparavan ab lo rey de 'ls tenors.

La senyora Pasqua, colocada entre aquestas primeras espasas, vá sortir lluhida y es lo millor elogi que se l' hi pot tributar. T'è una véu molt simpática y sab donar color dramátich a lo que canta.

Respecte al baix Nanetti, no es pas en la *Favorita* ahont devém judicarlo, per més que vá anticiparnos bonas esperansas, per demá que puga esplayarse en un' altra ópera més apropiat.

Resultat: molt bon comensament de temporada: satisfacció general al veure que si l' empresa cobra ab or, paga ab or. ¡Quina llástima que 'l fonógrafo no siga encare prou perfecte, per emportarnos copias de la véu de 'n Gayarre a casa!

També s' ha inaugurat la temporada del Circo, presentant una novelat: *La cova dels orbs*, ópera catalana en un acte y dos quadros deguda al mestre Sanchez Gabanyach. Desde 'l primer moment se véu que la música d' aquesta obra es molt superior a las facultats dels modestos artistas encarregats de interpretarla; pero ho fan ab bona voluntat y aixó tenim que agrahirlos. Hi ha en la partitura del jove mestre catalá més coneixement de l' instrumentació que espontaneitat en la melodia; l' autor se l' lencia de plé en l' escola moderna, preocupantse poch de que 'l públich l' entenga. —«Si no m' enten, qu' estudihi», sembla que diga. Y a pesar de que algunas escenas pecan de llargas y difusas, lo duo de tenor y tiple, lo concertant y l' escena final son aplaudidas ab justicia.

Los héroes de la festa son los pintors Urgellés y Moragas, autors de la decoració del segon quadro. Color, llum y perspectiva t'è aquell recó de montanya que representa. L' entrada de la cova es poch imponent; pero no es culpa del artista que la reproduheix, sino de la naturalesa que aixis l' ha feta.

L' efecte final es admirable. Un jove, desesperat, se llansa al fondo del abisme, y una corrent d' aygua torna a treure'l despenyant lo seu cadáver per la verent. Lo públich romp en aplausos y 'ls dos pintors son cridats a l' escena.

L' empresari del Principal, que comensa avuy divendres la verdadera temporada, nos ha volgut fer coneixe una de las novelats ab que pensa amenisar los espectacles. Tal es l' orquesta excéntrica Goodrich. Figúrinse una orquesta que no conta ab més instruments que una colecció de payellas, de cacerolas y de plats, y per executants dos homes, dos senyoretas y un nen. Es notable l' afinació ab que tocan algunas pessas populars, sent de advertir que las cacerolas se 'n duhen la palma.

—Música culinaria, música del porvenir, deya un gastrónomo entusiasmatal.

Un catalanista feya la següent observació:
—Las cacerolas y las payellas prou van bé; pero en cambi hi ha algun plat que parla en castellá.

De todas maneras l' orquesta excéntrica es digna de ser sentida, may siga sino per l' estranyesa.

N. N. N.

ROMA SENSE 'L PAPA.

Vaja, bona nit vio'a,
ja ningú 'ns vo' ajudá:
diu que Roma 's queda sola,
diu que 'l Papa 'ns fugirá.

Lo pare Bola sempre 'ns ho deya:
—Mentres governin los liberals,
jo 'us ho asseguro, no podrém veure
sobre la terra ni goig ni pau.
¿Qu' hem d' esperarne d' aquestos cafes
que tot ho volen contragrar,
y 's deixan barba, fuman ab pipa,
y 'ns anomenan per caps pelats?
No hi haurá celda ni sagristia
hont els no posin las sévas mans.
¿Quí sab si 'l Papa tindrà d' anarse'n,
fugint de Roma, més que volant!
No 'n tinguéu dupte: vindrán uns dias
que 'ns farán corre com a caballs.
¡Ay del beyato qu' ells arrepleguin!
Prou se me 'l menjan rostí al ast —
¡Ves lo pobre pare Bola
si 'n sabia d' ensumá!
Diu que Roma 's queda sola,
diu que 'l Papa ja s' en vá.

Fa bastants dias que aixó 's murmura,
pero are sembla que será aviat
y que, de promte, se 'ns en vá al Austria.....
¡Fill! més, al Austria! ¿Quí sab hont cau!
Diu que per forsa se 'n vá de Roma,
perque la trepa dels liberals
me 'l oprimeixen de tal manera,
que ja ab prou feynas pot respirar.
No s' acontentan ab conservar-lo
dins d' una iglesia prés tant temps há,
sino que volen que ni respiri...
¡Ay! ¡A quins dias hem arribat!
Tots aquells quartos que dem nosaltres
per llibertarlo, potser per 'llá
en Garibaldi se 's embutxaca,
y 'l pobre Papa no véu un rat.

Ja 'ns ho deya 'l pare Bola
que aixó havia de passá:
¡Pobra Roma, 't quedas sola!
¡Pobre Papa, cóm se 'n vá!

Jo ja rabío quan reflexiono
que si algun dia, d' aquí endavant,
surtim de casa per veure 'l Papa,
¡ves hont dimonxi l' hem de trobar...!
Trenta anys ja feya que a Roma anavam
a fer visitas de tant en tant...
¿Quí será 'l qu' are podrá avesarse
a busca 'l Papa per altrás parts?
Aixó, ab franquesa, me fereix l' ànima,
sino que 'm deira mitj consolat
pensar que inquietan no més al Papa,
y ningú 'ns paria d' alló del ast.

Fora d' aquesta, que jo desitjo
que no 's compleixi ni are ni may,
las profecias del pare Bola
de mica en mica s' han realisat.

Diu que Roma 's queda sola,
diu que 'l Papa ja s' en vá;
pero 'l pobre pare Bola
lo del ast no ho vá encertá.

C. GUMÀ.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Son proverbials las respuestas que mitj en serio y mitj en broma solia tornar lo nostre inolvidable Rivero. Presidint las Córts, un dia en Balaguer vá defensar una proposició que havia presentat, y a las observacions que vá ferli 'l ministeri, en Rivero vá preguntarli:

—Retira S. S. la proposicion?

En Balaguer:—Se retira por si misma.

En Rivero:—Queda retirada la proposicion con las alas que le ha puesto el Sr. Balaguer.

Ja feya algun temps que 'i perseguia un pretendent, un d' aquells famelichs cessants, ansiosos de ocupar un destino.

Un dia vá anarlo a veure al cassino, y al preguntarli 'l conserje pèl seu nom, vá respondre que 's deya Leon y qu' era andalús.

Lo conserje corra a trasmetre l' ordre.

—D. Nicolás, diu: ahí espera las órdenes de usted un señor Leon de Andalucía.

Resposta de 'n Rivero:—Que paze eza fierá.

Edisson lo gran inventor, vá casarse, vá arreglar aquest célebre pás de la vida, de la manera més sencilla: sense festa, ni ball, ni ostentació de cap mena.

Després de la boda vá dir a la seva senyora:

—Vaig a dar una mirada a la fabrica y torno desseguida.

Entrá en lo laborator, y la passió per la ciencia vá apoderarse d' ell, com de costum, posantse a manipular. Estava tant preocupat, qu' era la una de la malinada y continuava treballant.

Un amich que passava pèl carrer vá veure llum a las finestras y entrant al laborator, vá dir:

—¿Y la teva dona, desgraciada?

—¡Ah! es veritat, respongué: no me'n recordava.

ESQUELLOTS.

El *Correo catalan* dona una gran noticia: diu que 's farà 'l frontis de la Catedral.

De manera que alló que deyan de l' obra de la Séu que may s' acaba, al últim tindrà un termé.

Are no més falta una cosa, y es que aquell cordoner del carrer de la Corribia, que fá tants sigles que vé cobrant per cada casament una pesséla destinada a fer la fatxada de la Séu, dongui comptés clars de tot lo recaudat.

Y ja veuran com es veritat alló que diuen:

«Comptes vells, batallas novas.»

Avuy debuta al Principal la companyia de vers, ab la comedia titulada: *El anzuelo*.

També debutan dotze hermosas bailarinas inglesas.

Lo verdader *anzuelo* no será pas la comedia: serán las bailarinas.

A Santa Maria del Mar ja fá algun temps que 's' hi donan misteriosas funciones de escamoteig.

Al vespre, registran l' iglesia, tancan las portas y se 'n van al llit. L' endemá l' obran: no hi ha ningú: tornan a registrarla y s' hi troban a faltar un dia las joyas de la Verge patrona de la parroquia y un altre las de la Purissima Concepció.

Aquests robos no 'm negarán que son molt misteriosos.

—¡Qui sab! deya un escolá: pot ser es algun angelet que va a empenyarselas.

—¿Y per hont passaria?

—Pèl forat de la clau.

L' empresari del Principal vá tenir l' amabilitat de convidar a la premsa a un ensaig de l' orquesta excéntrica.

Hi havia la taula ab estovallas y plena de plats.

Un periodista a un altre:

—Tú, mira, qu' es garbós aquest empresari: are 'ns donará un tech.

Las esperansas del periodista se 'n van anar ab música.

Al Hospital de Barcelona ja no hi cap ningú, segons un anunci que ha publicat aquella administració.

—¡Ay, senyor: miri qu' estich molt malalt! diu un pobre infelís que demana llit.

—Ja veurà, fassa 'l favor de dir a la malaltia que per uns quants dies tinga la bondat de mortificar-se.

Los treballadors paperaires de Capellades s' han declarat en huelga.

¡Qué hi farem!
Ab això imitan als que 's retiren a la vida privada: no volen fer més paper.

Los cafés de Barcelona han rebut ordre de tancá a la una, y a la una tancan.

Es una delícia, y un rasgo de llibertat.
Are no més falta que se 'ns diga quin dia per transitar pels carrers haurém d' anar ab fanalet.

Lo Sr. Martin, dueny del acreditat restaurant de la Rambla, davant del Liceo ha inaugurat algunes pessas novas, que farán que per algun temps en aquell acreditat establiment no hi haja empentas com ha succehit fins are.

Las pessas ocupan lo primer pis de la casa, y están totas decoradas artisticament.

En lo saló del davant hi ha un quadro de 'n Llobera que representa 'l buffet de un ball de máscaras, ab unas donas més cayas, que estich segur que al gastrónomo més decidit l' hi farán perdre la gana, tant solzament al pensar que las véu, las té allá y no pot convidarlas.

En Llobera será sempre 'l pintor de l' elegancia.

Lo Circo Equestre ja ha plegat velas, despedintse 'l Sr. Alegria fins a l' any vinent.

Los clowns, las amassonas y 'ls gimnastas fan com las arenetas: quan cau la fulla emigran. Felis viatge, y més felis tornada.

Lo dijous darrer de la temporada, a la tarde, vá donarse una funció en obsequi dels albergats en los establiments de beneficencia y dels noys que assisteixen a las escolas y colegis de la capital.

No han vist un espectacle més curiós que l' infantil alegria de tota aquella maynada. ¡Quants d' ells a la nit somiarían ab l' Antonet, ab la Rosita y ab tota la reunió de artistas que aquesta temporada han fet las delicias del públich!

Més de quatre que volían tirar per capellans, si are 'ls preguntan quina carrera volen seguir, respondrán sense vacilar:

—Payasso.

S' ha posat a la venta en tots los kioskos y llibrerías al préu de un ral la segona edició de *Lo Joan Tanoca* parodia de *D. Juan Tenorio*, escrita per nostre antich colobrador Pere Poblador.

A ca 'n Segur, carrer de Fernando, hi ha una vista del cementiri nou que s' ha de construir darrera de Montjuich.

Hem de confessar qu' es un siti molt apropiat,

—¡Pobre Pepell dirán quan en Pepet se mori.
—Y aixó? ¡Qué l' hi ha succehit?
—Res: que se n' ha anat a ca 'n Tunis.

S' anuncia pèl desembre del any vinent lo pas de Venus per davant del Sol.

Un amich mèu molt aficionat al bello sexo ha enviat a buscar un telescopio de Alemania.

—¡Oh! Lo qu' es la sensació de veure a Venus jo no la perdo costi lo que costi.

—Mira que será molt jamona.

—¿Per qué ho dius?
—Perque alguns sigles avants de la vinguda de Jesu-crist ja era una dona feta, que armava al Olimpo cada embolich que cantava 'l credo.

Un assumpto per una balada.

L' heroè se deya Joan, era extremeño, vá acabar lo servey y ván donarli la llicencia.

—Lo rey se 'n vá a Cáceres, al mèu país: farán grans festas, y jo las haig de veure, que ja m' han dat la llicencia.

Camina, caminarás.

—¿Qui sab si hi arribarè a temps? se deya, y anava caminant de nit y de dia, per veure las festas reals que feyan a la seva terra.

Vá arribarhi y 'l rey ja era fora.—¡Oh! si m' haguesin dat la llicencia un dia avants! Y qué hermosas havían de ser las festas!

No podent veurelas, contemplava 'ls adornos y ab la imaginació 's forjava l' espectacle de las festas. Contemplava 'ls adornos, mentres uns treballadors desarmavan la máquina eléctrica colocada dalt de un edifici.

De repent cau una barra de ferro sobre 'l pobre Joan, aquest fá una tentina, y cau mort sense dir Jesús.

¡Ay! aquesta vá ser per ell la llicencia més absoluta.

D. Ignaci Fontrodona era a Paris y trobantse al teatro de *Follies bergeres* l' hi van robar de la butxaca la cantitat de 2.500 franchs que hi duya.

Tractantse de D. Ignaci, lo més admirable es que al treureli 'l lladre 'ls diners de la butxaca, no l' hi fès pessigollas.

¡Oh, y trobantse a aquell teatro!

Al encarregat dels suministres de la presó se l' hi deuben prop de disset mil duros.

Vels 'hi aquí un bon pico qu' está prés é incomunicat.

Recullit a la Plasa Real:

—¿Tú, Miquel, sabs aquell guarda-paseos que té una cama de fusta?

—Si.

—Donchs aquest demati ha caygut y s' ha girat un péu.

—¿Quin? ¿Lo dret ó l' esquerra?

En una travesia que feya un vapor, hi anava un capellá molt antipátich y un mariner molt enemich dels capellans.

Vá declararse un temporal, y 'l mariner, aprofitant la confusió, vá alzar al capellá a pés de brassos y vá suspendre 'l fora de l' obra morta.

—¿Qué féu, gat? cridava aquell.

—Vaig a tirar-lo a l' aygua.

—¿Que 'us havèu tornat ximple?

—No, ca: soch de la societat protectora dels animals y tinch de donar menjá als peixos.

QUÈNTOS.

Un jove troba a un company, que ja feya temps que no 'l veyá.

—¡Ay, ay! ¿y ahont te ficas que no se 't véu en lloch?

—¿Que no sabias que se m' havia mort l' oncle?

—¡Y qué té que veure! ¿Com es que are no vens a la ruleta?

—Perque m' ha deixat heréu, y aixis com avants me jugava 'ls diners de l' oncle, are hauria de jugar-me 'ls mèus.

En un restaurant a la moda, s' hi presenta un senyor vestit ab molta decencia y demana un dinar magnífich, ab Jeréz, Borgonya, Burdeos, Sauterne, Champagne, café, licors y puros.

Després de haver menjat com un príncep, demana 'l compte y puja vuit duros.

—Bueno, diu lo senyor: envihi a buscar un polisson.

—Ay, ay ¿perqué? diu lo mosso.

—Perque no tinch un quarto y no puch pagar.

Lo mosso se 'n vá a buscar al amo y l' hi explica 'l fet.

—¿Es cert lo que 'm diu lo mosso? pregunta l' amo.

—Si, senyor; envihi a buscar un polisson.

—Pero senyor mèu, exclama 'l principal: ja que no duya diners, al ménos podia haverse contentat ab un dinar més modest.

—Fássam arrestar; pero tinga en compte que vosté no té cap dret de discutir sobre 'ls mèus gustos. Havent de anar prés aixis com aixis, prefereixo anarhi per molt que per poch: ¿ho té entés?

—¡Vaya un tipo! diu l' amo.

Y després de reflexionar una estoneta, sens saber per quin cap tirar, l' hi diu:

—Escolti, fém un pacte: jo l' hi regalo 'l dinar ab una condició.

—Digui.

—Que demá se 'n vá al restaurant d' aquí davant y 'ls hi juga la mateixa partida que m' ha jugat a mi.

—Aixó si que no es possible.

—¿Com s' enten!

—Perque al restaurant que m' indica vaig anarhi ahir, vaig atracarme lo mateix que are, volían ferme arrestar y van deixarme anar ab la condició de que avuy vindria a ferli lo mateix a vosté.

Un viudo, al cap de pocas senmanas d' enterrar a la seva dona, 's casa ab una xicota de vint anys.

—Y 'l recort de la Marieta? l' hi preguntava un amich que hi tenia franquesa.

Resposta del viudo:

—Precisament per recordánse'n y en senyal de tristesa m' hi tornat a casar.

—¡Vaya un recort y una tristesa!

—Si, home: ¿que no veus que l' Elvira, encare que jove, té un carácter tant melancólich?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vocal es primera.
adverbi es la dos,
y aquell que té tersa
no está bó del tot.
Ab tots aquets datos
me sembla 'n tens prou;
lector, espavila't,
sino 't dirém tot.

RAMON S. Y C. RAMON.

II.

En la tot hi ha la primera
Ah! Y també hi ha la segona.
Ves, tú, lector, qui ho diria!
Apa, rumia una estona.

FRANCISCO FLOS.

SINONIMIA.

Lo peix que hi ha a la tot
tot Pepa desseguit,
que aixís quan en Tot vinga
ja 'l trobará amanit.

ADLLAVAG PESOJ.

ACENTÍGRAFO.

Quan lo sol está al total
las total ván al corral.

AGUILETA.

TRENCA-CLOSCAS.

Tè, miral, es oli.—¡Ca!

Ab las lletres anteriors formar lo nom y apellido de un home públich espanyol.

PAU SALA.

CONVERSA.

—Fássam lo favor de un duro.
—¿Encare no 'm déus prou?
—Diemenje 'ls hi pagaré tots.
—Ets carlí y m' enganarás.
—¡Rayos! ¿Jo carlí?
—A mí m' ho semblava. Donchs 'qu' ets?
—Los dos ho havém dit.

UN RECOLETO.

FIGURA DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla nom de dona, 2.ª nom d' home, 3.ª un riu; 4.ª un ofici; 5.ª un animal d' aygua y terra.

PELUT Y PELAT.

GEROGLÍFICH.

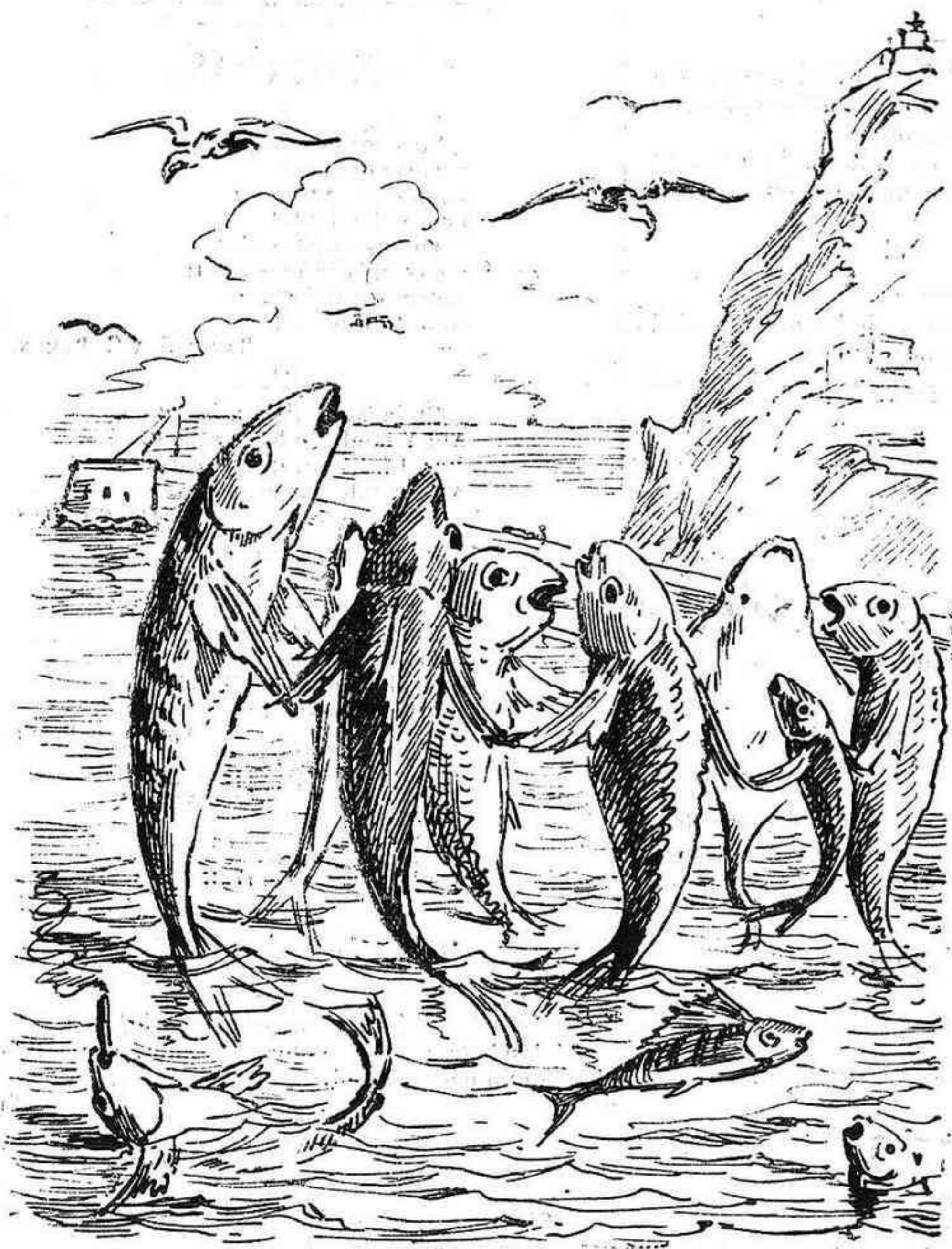
1'00
R A D C
calo
B O R N
y
Vamba

T. OLA.

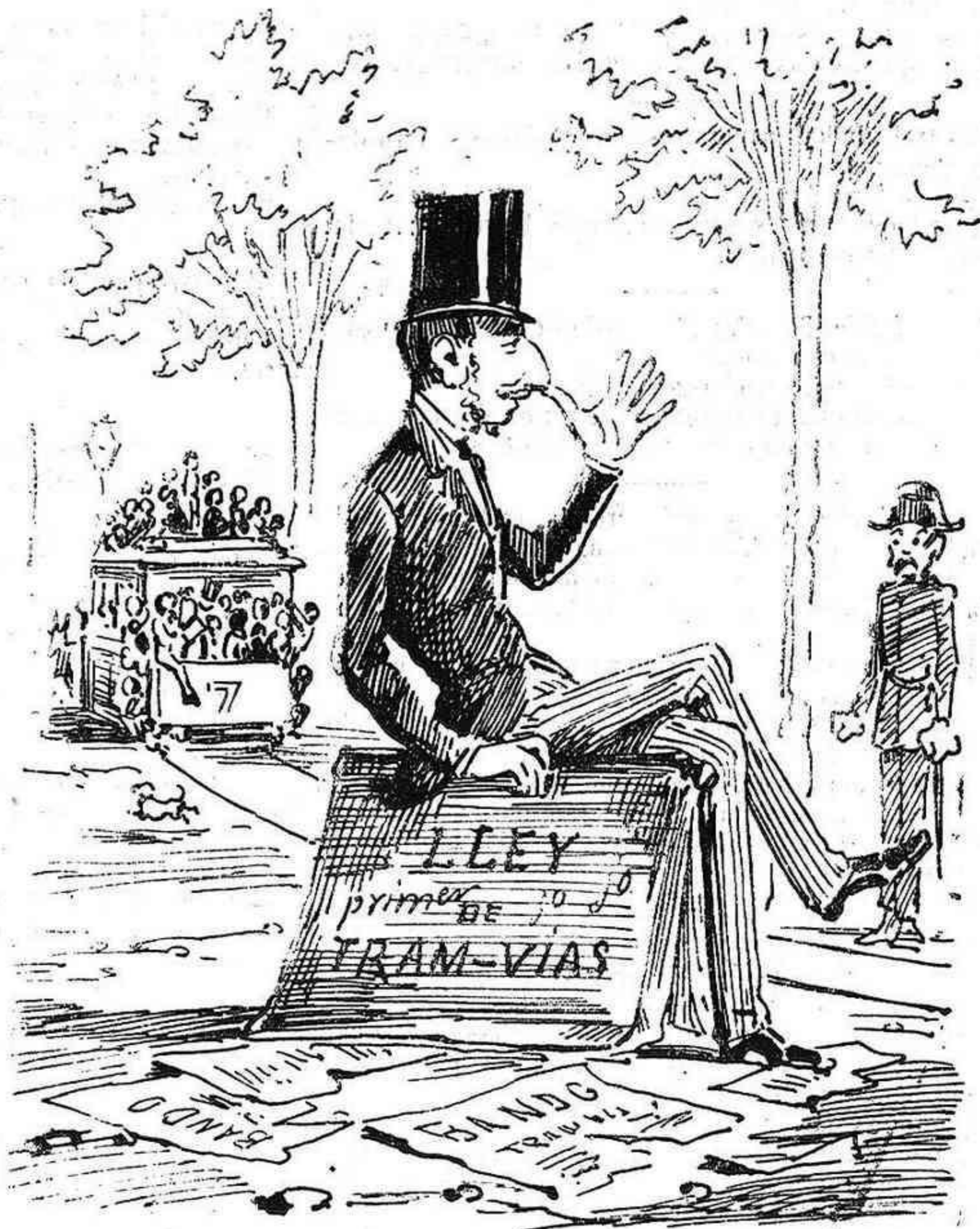
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Ca-lle-da.*
- IDEM 2.ª—*Pac-te.*
- MUDANSA.—*Rama, Rema, Rima, Roma.*
- TRENCA-CAPS.—*Botarell.*
- QUADRAT NUMÉRICH.—
7 4 3 5
5 3 4 7
4 7 5 3
3 5 7 4
- CONVERSA.—*Impressò.*
- TRIANGUL.—*N E N A S
E R A S
N A S
A S
S*
- GEROGLÍFICH.—*La llengua no té ossos.*

Los habitantes del Port aixis que han sabut la dimissió del Sr. Garrán:
—Ha caigut un peix gros, ¡Alegrómnos!

Es inútil per lleys contra la tranvia. Los carruatges del Sr. Uthoff tot ho atropellan, fins la ley.

Sr. Alcalde mayor,
Ya que le han dado una cruz;
Emprenda Vd. las reformas
Y haga luz, luz, mucha luz.

ROMPE-VIDAS

Medis d' envenenar al públich de Barcelona. Tot aixó ataca l' estómach del públich y la vista de las autoritats.